

Зоряна Лешко

821.161.2
Л53

С1209114

Щасливі
не плачуть

КСД

— Коли? Як про групу крові питатимеш?

Соломія втупилась у подругу злим поглядом, Надя ж лише запитально звела брови, тоді приречено видихнула.

— Друга мінус.

— Я знаю свою групу крові.

— Це Романова.

— Що? Ти йому сказала? Коли й нащо?

— Я нічого йому не говорила *про тебе*. Ти ж казала, що це було важливим тоді... То я зателефонувала і сказала, що виникли проблеми зі страхуванням.

— Надю, яке, до біса, страхування? І він що, повірив?

— Чи тобі не все одно? Соломіє, все буде добре. Просто не опирайся.

У сусідній палаті плакало немовля, десь із кінця коридору долинали ледь чутні крики породіллі. Соломія підключила навушники й увімкнула звуки природи на телефоні. Після крапельниці почувалася дивно, нила вена на руці й дуже хотілося спати. Жінка пробувала забутись і заснути, але коли заплюшувала очі, під повіками пекло, а сон тікав. Зрештою вона всілась на підвіконня і, слухаючи музику, дивилась у ніч.

Аж по одинадцятій Соломія зрозуміла, чому не може заснути: Роман не побажав їй на добраніч. Жодного дня не забув, а сьогодні не написав, отже, справді сильно образився.

Жінка швидким кроком кілька разів обійшла кімнату і зважилась. Ухопивши телефон, написала «вибач», відправила й вимкнула екран, щоб не передумати й не видалити повідомлення, поки Роман не встиг прочитати.

Попри напружене очікування, коли пікнув сигнал, Соломія різко крутнулась і аж присіла від болю. Кілька годин почувалась так добре, що майже забула, чому ночує в лікарні. Жінка повільно підвелась і, тримаючись за бік, пішла до ліжка. У куточку екрана блимало світло, а вона все ніяк не могла змусити себе прочитати повідомлення.

Зрештою Соломія попила води й розблокувала телефон.

«Я не ображаюсь і розумію, чому так сталося. Міє, я не буду більше на тебе тиснути. Спробуй хоч трошки мені довіряти. Я вірю, що в нас може вийти. Добраніч».

І Соломія розплакалась. Тепер бачила всю ситуацію з відстані й чудово розуміла, що це якраз вона влаштувала сцену на порожньому місці. Була в занадто розбурханому емоційному стані, почувалася закоханою й так гостро відреагувала на провокацію Аліси явно не через «короткочасну пристрасть». А тепер? Просто «добраніч». Єдиний чоловік, який спокійно, навіть з гумором, сприймав всі її шпильки, підтримав, який, зовсім не знаючи її, невідомо за що вподобав і після всіх її зізнань не відвернувся і все одно хотів спробувати побудувати стосунки, — тепер зовсім недвозначно натякає, що з нього досить її заскоків. Він дав їй свободу вирішити, чого вона, власне, хоче, і поводитись відповідно. І це називається «не буду тиснути»? А якщо вона справді вагітна? Як має відбутися їхнє примирення?

На сьогодні з мене досить... Хай усі йдуть лісом... Я хочу спати... нарешити...

Соломія погодилась залишитись на збереженні все ще з думкою, що це неправда. Ще день-два — і всі змушені

будуть визнати, що сталась помилка. Тому зранку спокійно, навіть відсторонено, надиктувала свої дані медсестрі, яка заповнювала обмінну карту, і взяла стосик скерувань на аналізи та обстеження. Хоч не хотіла вірити, але все ж мимоволі уявляла, якою буде її розмова з Романом, і не могла довести до кінця жодного варіанта. Її фантазії не вистачало, коли йшлося не про уявну героїню, а про саму себе.

У наступні два дні нічого не змінилось. Соломія здавала всі аналізи й обійшла кабінети. УЗД не виявило ніяких запальних процесів чи проблем, через які в неї могло б боліти. Час ішов, і шанс на помилку танув із кожною годиною.

Зранку третього дня Соломія зійшла на перший поверх і купила в лікарняній аптеці тест на вагітність. Хотіла на власні очі побачити хоч якийсь результат, а не вірити незрозумілому аналізу з трьох букв.

Коли на відвідини прийшла Надя, Соломія лежала на ліжку, скрутившись калачиком і обіймаючи себе за плечі.

— Привіт, подруго. Ти чого скисла? Знову паніка перед новим текстом? До речі, редактор задоволений, роман беруть. І ще, на обкладинці буде лого моєї літературної агенції — це моя умова. Круто, правда?

— Я вагітна.

— Ем-м... Ми ніби про це знаємо вже, дай Боже, три дні.

— Ти не розумієш, — Соломія всілась на ліжку, — я вагітна. Я зробила тест.

— Ти що зробила? — Надя вхопилася за бильце ліжка і втупилась у подругу. — Ти серйозно? Ні, я не можу

повірити. У тебе тут крапельниці літрами заливають, щоб зберегти вагітність, а ти тест робиш?

— Я мусила переконатись.

— Я в шоці... Ні, я — в шоці! Ти гірше малої дитини. Доросла баба... От мені цікаво, ти коли Звягівському скажеш?

— Я не знаю...

Надя прикрила очі долонею й довго повільно видихала.

— Знаєш, кажуть, що в деяких жінок під час вагітності відключається якийсь відсоток мозку — економія, так би мовити. Але в тебе, здається, весь вирубався.

— Надіє Олександрівно, ви забагато собі дозволяєте. Мені й так важко.

— Але чому важко? Ти ж не сама по собі завагітніла. Роман повинен знати. Усе ж так просто!

— Що — просто? Як ти взагалі собі уявляєш наші стосунки? Бо я — ніяк.

— Ніяк — це як?

— Чого ти доколупуєшся?

— Я не... Соломіє, — Надя присіла поруч і взяла подругу за руку, — виговорись нарешті. Що тобі не так?

— Та все не так. Він — у Києві, я — у Львові. Навіть якщо він захоче... бути зі мною... я не хочу, щоб це було як на мус... І стосунки на відстані... я не знаю...

— Почнемо з того, що ти не можеш знати, як він поведеться, тож не страждай наперед. А якщо він захоче, щоб ви були разом *не на мус*, то переїдеш у столицю.

— А ти?

— А я залишусь тут, з Анею і моєю літературною агенцією.

— І як я буду без тебе?

Надя заливисто розсміялась і чмокнула подругу в щоку.

— Соломіє, я теж тебе дуже люблю. Але подумай логічно: ми будемо на зв'язку в будь-який час дня і ночі. Це ж зовсім не проблема зараз. То коли ти йому скажеш?

— Ну чого ти вчепилась? Я ще сама не до кінця вірю. І не дивися так! Скажу. Мені ще тиждень капатись. Вийду і скажу.

— От і добре. Знаєш, я була в павільйонах, — Надя нахилилась до пакета і почала витягувати Соломії на ліжку фрукти, — шкода, що ти не можеш це зараз бачити. Там чудово. Декорації бомбезні, а костюми... Ми замовили червону сукню для образу Віти в Оксани Мухи... Денис з Олегом дуже задоволені. І коли я приходжу, Роман завжди заглядає мені через плече.

Соломія заплющила очі і стисла губи, щоб не поцікавитись, чи питав хоч раз про неї. Усі ці дні Роман писав, як завжди, але без «пташки» — і щоразу це боляче кололо в самісіньке серце. А вона, виявляється, не просто сумує, а тужить так, що навіть читати не може.

— Я сказала всім, що ти застудилась і про всяк випадок сидиш на самоізоляції.

— Дякую, Надю. Не уявляю, що б я без тебе робила.

— Не хвилюйся, я колись виставлю тобі рахунок.

Повітря у квартирі здавалось застоїним, аж наче просяклим сирістю. Увесь тиждень дощило. Соломія не зачинила повністю вікно на кухні, і на підвіконні утворилась велика брудна пляма від дощової води. Над кошечком із зіпсованими яблуками вились дрібненькі

Мія — модна письменниця, що працює над зйомками фільму за своїм романом. Яким же було її здивування, коли на головну роль у фільмі погодився він — столична зірка Роман Звягівський. Але між чоловіком та Мією спалахує неприязнь. Колеги вдаються до радикального кроку: зачиняють обох у готельному номері на ніч. Та очікуваного примирення не відбулося. Мію дратує кожен Романів крок. Що може знати про життя цей балуваний мазунчик? Хіба він пережив би те, що сталося колись із Мією? Кілька років тому вона втратила коханого, репутацію та... дитину. І тепер хоче повернути втрачене. Але Роман зовсім не той, ким видається на перший погляд.

bookclub.ua

ISBN 978-617-12-9305-2

9 786171 293052